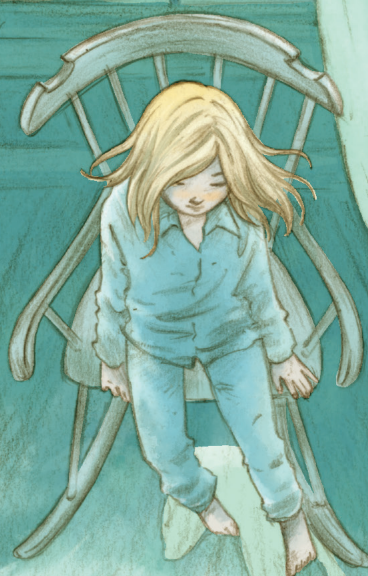

Gunga åt Väster

Mot Vädrets furste

Anna-Klara Mehlich

Gunga åt Väster
mot Vädrets furste

Gunga
åt
Väster
mot Vädrets furste

Anna-Klara Mehlich

© Anna-Klara Mehlich 2013

Utgiven av Hoi Förlag

www.hoi.se

info@hoi.se

Omslagsbild och illustrationer: Sofia Falkenheim

Omslag: Kapish produktion

Typsnittskreatör omslag och rubriker: Jessica Lapointe

Sättning: Fredrik Malmquist

Tryckt hos ScandBook, Falun 2013

Första upplagan

ISBN: 978-91-86 775-74-2

Det är på riktigt nu. Kampen har börjat, kampen för årstiderna. Varje steg är strid. Först var det blåsten. Sand och jord som yrde runt i luften och gjorde det svårt att andas, svårt att titta. Nu har vinden lagt sig, istället är det hett, så hett. Jag är trött och har ont i huvudet av törst. Ändå fortsätter vi, hela tiden kämpar vi oss framåt längs Skiftningarnas bäck. Men blåsten och hettan är ändå inte det värsta. Det allra otäckaste är att vi är iakttagna. Jag känner blickar, ibland ser jag en skugga i ögonvrån, men när jag vänder mig om är det aldrig någon där. Om du visste vad jag är rädd!

Del 1
Åskfröet

/.

Jag kommer aldrig att glömma vårt första möte, den där åsknatten i december. Hur annorlunda jag tyckte att hon verkade vara, jämfört med alla andra barn jag mött. Hon såg ovanlig ut där hon satt i morfars finrum och hon betedde sig märkligt också. Både händer och kläder var leriga och hon rörde sig och pratade så långsamt. Dessutom verkade hon ha svårt att andas. Hon kippade efter luft, precis som om hon inte fick tillräckligt. Men det mest underliga var ändå håret. Trots att hon verkade vara i min ålder var det korta, spretiga håret alldeles grått.

Det var natten till lucia. Jag var hos min morfar i hans gamla hus som ligger långt ute på landet. Huset har funnits i vår släkt i generationer och liknar inga andra hus jag vet. Det händer underliga saker här.

Den här natten hade åskan väckt mig. Den hade mullrat redan på kvällen när jag gått och lagt mig. Då hade den varit på avstånd och inte gjort mig något. Men när jag senare vaknade av ett högt dån, hade jag blivit rädd. Regnet smattrade hårt mot fönstret samtidigt som blixterna och bullret avlöste varandra. Aldrig tidigare har jag varit med om ett sådant åskoväder. Det kändes som att hela luften vibrerade. Jag ville inte vara ensam utan lämnade

min varma säng för att gå ner till morfar. Men han låg inte i sin säng i kammaren. Nej, jag kunde inte hitta honom någonstans! Jag letade efter honom i glasverandan, på toaletten och i köket. Men han var inte där. Då gick jag in i finrummet och ropade på honom.

När jag stod där i min pyjamas, mitt på golvet, dundrade åskan igen och strax därpå lystes hela rummet upp. För ett ögonblick hade allt syntts tydligt, den stora matsalsgruppen, kakelugnen och väggen med alla gamla fotografier på. Men det var inte det som drog till sig min uppmärksamhet. Det var gungstolen. Eller rättare sagt, den gråhåriga flickan som satt i den. Hon var alldeles stilla, uppkrupen i stolen, och hon mötte min blick.

– Aina, sa hon sakta. Aina, du enda. Vi behöver din hjälp.

Sedan tystnade hon.

Helst hade jag velat springa därifrån. Men den gråhåriga flickan såg skör ut på något sätt och jag kände att jag inte bara kunde försvinna.

– Vem är du? Och vad vill du mig? frågade jag därför.

Hon svarade inte. När blixten inte lyste upp rummet var det mörkt. Det var knappt att det gick att urskilja flickan där hon satt. Men jag förstod att hon var där. För varje gång hon andades, hördes ett pipande ljud. Jag upprepade frågan.

– Vad vill du mig?

Hon var fortfarande tyst. En ny blixst lyste upp rummet.

Flickan satt alldeles orörlig i stolen. Jag höjde rösten.

– Vem är du och vad vill du mig?

Jag nästan skrek. Men trots det svarade hon inte. Jag började tycka att hennes tystnad var riktigt jobbig. Varför hade hon sagt att hon behövde min hjälp om hon inte ville prata med mig? Jag tvekade, osäker på vad jag skulle göra.

– Jag går nu, sa jag till sist.

Sedan vände jag mig om och började gå ut ur rummet mot köket, långsamt, inte snabbt. Just som jag skulle ta ett steg över den höga tröskeln in till köket, ropade hon efter mig. Rösten var svag.

– Jag ... jag har något åt dig.

– Vadå?

Jag vände tillbaka. Lättad över att hon äntligen börjat prata.

– Kom närmare ...

Jag gick genom det mörka rummet fram till gungstolen.

– Ge mig din hand ...

Jag räckte fram handen. Hon tog tag i den. Först kändes det som att hon la i två saker, dels något hårt och varmt, dels något lätt och fuktigt. Men så ångrade hon sig och tog bort det hårda.

– Här, sa hon samtidigt som hon puttade tillbaka min hand.

– Vad är det? frågade jag.

Det kändes som att jag hade ett litet fuktigt knyte i handen. Flickan svarade inte. Det enda som hördes från

henne var det pipande lätet när hon andades. Plötsligt gnistrade det till i flickans hand. Jag tror det var det hårda hon först lagt i min hand som blänkte. Snabbt stoppade hon ner det i sin byxficka.

Då hördes en åskknall. Den var så stark att fönstren började skaka och ett av fotografierna på väggen föll ner på golvet. Sedan lyste en blixtpå hela rummet. Jag såg på flickan. Hon satt orörlig i gungstolen och tittade rakt fram. När det blev mörkt igen var det pipande ljudet borta. Jag gick fram till gungstolen. Och precis som jag anat, var den tom.

2.

Regnet smattrade mot fönstren i finrummet. Jag vet inte hur länge jag stod där men flickan var borta och verkade inte komma tillbaka. I handen höll jag hårt det lilla fuktiga knytet jag fått av henne. Det var för mörkt för att jag skulle se vad det var, så jag la ner det i pyjamasfickan. Sedan, när jag kommit upp på mitt rum, skulle jag undersöka det ordentligt. Jag suckade. Det var ingen idé att stå och vänta. Det var bättre att jag försökte hitta morfar istället. Jag förstod inte vart han hade tagit vägen! Han kunde ju bara inte ha försvunnit.

Återigen gick jag från rum till rum för att leta efter honom. Jag öppnade till och med ytterdörren och ropade. Regnet slog emot mig, men jag varken såg eller hörde morfar. Till slut visste jag inte var jag skulle leta mer. Därför kröp jag ner i hans säng och väntade. Under täcket var det fortfarande varmt och sängkläderna doftade morfar. Det gjorde mig lite lugnare, för det kunde inte varit länge sedan han hade legat där. Regnet fortsatte att ösa ner utanför. På avstånd hördes då och då ett mullrande ljud och ett par gånger lystes rummet upp av blixtar.

Jag låg där och tänkte på den gråhåriga flickan. För bara ett halvår sedan skulle jag ha blivit skräckslagen av att

möta henne i finrummet. Visst hade jag blivit rädd nu också, men jag hade vågat stå kvar. Så hade det inte varit första gången jag träffat på en okänd människa i gungstolen mitt i natten. Det var i somras när jag som vanligt varit hos morfar på lovet. Då hade först en gammal dam suttit i gungstolen och sedan en pojke i min egen ålder. Det hade visat sig vara Inna och Elmi från Öster, landet där solen går upp. Det hände fruktansvärda saker där. En härskare styrde tiden så den gick allt snabbare, och människorna i Öster var i dess våld. Därför sökte Inna och Elmi upp mig. De hade helt enkelt behövt min hjälp.

Det är märkligt, jag vet. Att de behövde just min hjälp, menar jag. För jag har alltid varit så rädd av mig. Men jag var, underligt nog, den enda som kunde hjälpa dem. Och jag lyckades verkligen besegra härskaren. Jag heter Aina Alexandra Lundin och är tio år. Aina betyder faktiskt *den enda*.

Flickan med det gråa håret, som suttit i gungstolen den här natten, kändes annorlunda än Elmi och Inna och de andra i Öster. Hon hade verkat så skör på något sätt.

– Nämen ser man på, vem är det som ligger i min säng? Är det inte min lilla tös?

Plötsligt stod morfar vid sänggaveln. Hans vita hår, som brukar stå åt alla håll, låg tätt intill huvudet och dröp av regn. Jag hade inte märkt att han kommit in i rummet. Kanske hade jag slumrat till.

– Var har du varit? frågade jag och gäspade.

– Märkte du inte att åskan slog ner?
– Nej, jag hörde att den dundrade, men inte att den slog ner. Var det här?

– Ja, nere i trädgården. Den slog ner i Korsen, så trädet blev kluvet mitt itu. Halva trädet bröts av med detsamma.

Jag blev med ens klarvaken och satte mig upp i sängen.

– Oj, kommer Korsen att dö nu?

– Jag vet inte, svarade morfar. Den delen som bröts av går inte att rädda, men den halvan som fortfarande sitter fast i roten, har jag stött upp. Vi får hoppas att den delen klarar sig.

Korsen är ett jättegammalt äppelträd som funnits på tomten långt innan morfars hus byggdes. Det har funnits där i nästan tvåhundra år, säger morfar. Och han är verkligen stolt över trädet.

– Vad tråkigt. Är du ledsen morfar?

– Att gräma sig leder ingen vart. Naturens krafter kan ingen rå på, men visst är det tråkigt. Godare äpplen än Korsens finns inte och tänk så många barn som klättrat i det trädet ...

Han strök bort lite regnvatten från ansiktet.

– Jag har i alla fall gjort vad jag kan för att det ska överleva. Nu får naturen sköta resten. Och det får vi hoppas att den gör på bästa sätt, tösen min.

Han gick fram till mig, ruskade mig i håret och log.

– Vad säger du? Ska vi ta oss en kopp te innan vi går till sängs igen? Vi är ju ändå vakna så vi kan väl fira att det är lucia redan nu!

Medan regnet öste ner satt vi i köket och åt tekakor och lussebullar, samtidigt som vi smuttade på det varma julteet. Det spred en doft av äpple och kanel. Det var mysigt, men ändå svårt att tro att det var natten till lucia. Det var verkligen inget vinterväder. Men inomhus började det bli julpyntat. En stjärna av mässing hängde i fönstret, som dessutom hade smyckats med de vita julgardinerna med röda och gröna ränder på. Mitt på bordet stod en stor, röd amaryllis som höll på att slå ut. Morfar hade tänt eld i gjutjärnsspisen och det sprakade hemtrevligt.

Jag hade varit hos morfar i nästan en vecka nu. I vanliga fall är jag inte hos honom så här tidigt i december. Då brukar jag vara hemma med min pappa, mamma och min lillebror Mattis. Det är först när jullovet börjar som jag åker till morfar. Men i år var det inte som det brukade. Min skola hade nämligen visat sig vara full av mögel. Flera av mina klasskompisar och lärare hade börjat få ont i huvudet och på vissa ställen luktade det illa också. Nu skulle möglet tas bort och medan skolan sanerades var den stängd. Eftersom det inte var klart vart alla elever skulle ta vägen, fick de som ville ta med sig läxor och jobba hemma, ända tills jullovet började på riktigt. Det ville jag. Därför hade jag tagit med mig mina skolböcker och åkt till morfar.

Morfar heter Alvin. Det stora, vita huset han bor i, ligger i en liten by som heter Solsäter. Byn ligger långt ute på det dalsländska landet, mitt bland ängar, åkrar, skogar och

sjöar. Jag tycker så mycket om att vara här! Ingen annanstans känner jag mig så hemma som i morfars hus. Det har funnits i vår släkt i generationer, och det är så levande på något sätt, som om det förflutna på något sätt är närvarande. Morfar är snäll och skojig, och så har jag mina bästa kompisar här, Lovisa och Linus. De är syskon och bor i huset bredvid. Jämt när jag är hos morfar är det så roligt och spännande! Lovisa och Linus hittar på en massa äventyr som de tar med mig på. Vi brukar rida, smyga på mystiska människor och åka på utflykter. Och vi brukar prata smygspråket med varandra.

Smygspråket är egentligen samma sak som teckenspråk, men vi kallar det så, bara för att det är så bra att kunna när man smyger på folk. Jag kan prata teckenspråk eftersom min lillebror Mattis är döv, så vi pratar det hemma. Jag brukar lära Lovisa och Linus teckenspråk. Och de är snabba att lära sig. Ja, det är verkligen alltid roligt hos morfar!

Men förra sommaren var ändå speciell, då de sökte upp mig från Öster. Det är det mest underliga jag varit med om. Jag var i Öster på nätterna och även om jag var där i flera dagar, eller till och med veckor, så märkte inte morfar, Lovisa eller Linus det. För dem var det som att jag aldrig varit borta. De visste inte om mina äventyr. Inte förrän på slutet, när jag höll på att aldrig komma hem igen. Då lyckades Lovisa ta sig till Öster och hämta mig. Så nu känner de till Öster och allt som har hänt där. Det gör pappa, mamma och min lillebror också förresten.

Trots det berättade jag inte för morfar om den gråhåriga flickan. Det ville jag behålla för mig själv. Det hade bara gått en dryg timme sedan jag mötte henne i gungstolen. Det kändes nära, men samtidigt väldigt avlägset. Då och då stack jag ner handen i pyjamasfickan för att försäkra mig om att det lilla fuktiga paketet låg kvar. Det gjorde det. Morfar och jag smuttade på vårt te samtidigt som vi pratade om min mormors syster, Oskaria, som hade brutit benet. Hon hade halkat på en hög blöta löv, berättade morfar, och hon hade landat så illa att benet gått av.

– Så nu sitter hon där hon sitter, konstaterade morfar och tog en klunk te. Och det är nog inte lätt för henne. Hon brukar ju alltid vara i farten.

– Stackars henne. Tror du att hon är ännu argare nu än hon brukar?

Morfar skrattade och rufsade om mig i håret.

– Kanske det. Är du fortfarande rädd för henne?

Jag nickade. Så länge jag kan minnas har jag tyckt att hon är skrämmande. Hon låter så sträng när hon pratar och hon verkar jämt vara arg. Jag tror faktiskt att jag aldrig sett henne skratta.

Vi brukar inte träffa Oskaria så ofta, bara vid stora släktkalas. Ändå bor hon bara en halvmil från Solsäter. Hennes hus känner hela bygden till, eftersom det är det enda blåa hus som finns på flera mils avstånd. Dessutom ligger det mitt emot kyrkan. Den kyrka min mormor är begravd vid.

– Vi får nog åka förbi med en julkorg till henne, sa morfar och väckte mig ur mina tankar.

– Ja, svarade jag samtidigt som jag försökte dölja en stor gäspning.

– Du har rätt, sa morfar. Det är dags att vi går och lägger oss nu, om vi ska få någon sömn i natt.

Jag nickade och gäspade igen.

Jag var trött, men trots det gick jag inte och la mig när jag kom upp på mitt rum. Det hade hänt så mycket den här natten och det var två saker jag ville göra innan jag kunde somna. Jag ville skriva om vad som hänt i min dagbok och jag skulle undersöka det lilla fuktiga paketet jag fått av flickan. Även om jag var jättenyfiken på vad det kunde vara, bestämde jag mig för att skriva i dagboken först. Jag gick till min säng och lyfte på madrassen. Där låg min dagbok. Med den i handen gick jag och satte mig vid det blåa skrivbordet.

Jag brukar skriva i dagboken. Det får mig att förstå saker som jag är med om bättre. Nu hade jag inte skrivit sedan jag kom till morfar och jag kände ett riktigt sug efter att berätta om allt som hänt. Försiktigt öppnade jag boken och bläddrade fram till den första tomma sidan. Regnet öste fortfarande ner utanför. Bredvid mig på skrivbordet la jag det lilla fuktiga knytet. Det var mörkgrönt. Det såg ut som ett hoprullat blad. I adventsljusstakens sken började jag skriva med min finaste handstil.

Fredagen 13 december

Det är snart ett halvår sedan Inna för första gången satt där i gungstolen i finrummet, den natten då jag blev så rädd att jag tappade mitt vattenglas. Nu är det vinter och jag är hos morfar igen. Första natten efter att jag kom hit var Elmi på besök. Åh, vad det var härligt att träffa honom igen! Vi satt länge, länge bredvid varandra i gungstolen. Det var så mycket som hade hänt och vi pratade och skrattade om vartannat.

Först skrev jag om allt som hänt de första dagarna jag varit hos morfar. När det var klart tuggade jag funderligt på pennan och tittade på knytet. Sedan tog jag ett djupt andetag och berättade om vad som hänt den här natten. Om Korsen som åskan slagit ner i och, framför allt, om flickan jag mött i gungstolen, flickan med det gråa håret.

När jag skrivit färdigt, stängde jag dagboken och la tillbaka den under madrassen. Nu var det dags! Hjärtat bultrade när jag greppade det lilla knytet jag fått av flickan.

Försiktigt, försiktigt vecklade jag upp det. Det var ett blad och det hade en ovanlig form. Det är svårt att förklara, men det var ungefär som om bladet hade formen av tre tjocka fingrar, eller om man tänker sig ett hjärta med tre toppar istället för två. Egentligen var det inte bladet som var mest intressant, utan en liten lapp som fanns hopvikt i det. Händerna darrade när jag öppnade den. Lappen var liten och brun av smuts. Två ord stod det på den, skrivet med spretiga bokstäver: *Hämta Åskfröet*. Jag läste det gång på gång, men förstod ingenting.

